

V zoufalství ho napadlo, že by se mohl pomodlit k trpasličímu bohu Gûnterovi a požádat ho o pomoc, jako to udělal už v minulosti. Ulevilo by se mu, kdyby mohl složit starosti k nohám někoho většího, než je on sám, a svěřit se do jeho rukou. Pak by svůj osud i osud svých blízkých dokázal přijmout s větší vyrovnaností, protože už by nebyl přímo zodpovědný za to, co se stane.

Ale Eragon nedokázal modlitbu vyslovit. On je zodpovědný za jejich osudy, ať se mu to líbí, nebo ne. Cítil, že by nebylo správné přehazovat zodpovědnost na kohokoli jiného, ani na boha či jen představu boha.

Problém byl v tom, že nejspíš nedokáže udělat to, co je třeba. Dokáže velet Vardenům, tím si byl poměrně jistý. Ale pokud šlo o to, jak postupovat dál, aby dobyli Urú'baen a zabili Galbatorixe, byl v koncích. Neměl dostatek sil, aby se postavil Murtaghovi, tím méně králi, a zdálo se krajně nepravděpodobné, že by nějak dokázal obejít jejich obrany. Ovládnout jejich mysl, nebo aspoň Galbatorixovu, mu připadalo stejně tak nemožné.

Chytil se za hlavu, tahal se za kůži na krku a zarýval do ní prsty. Horečně zvažoval každou možnost, jakkoli nepravděpodobnou.

Pak si vzpomněl na radu, kterou mu kdysi dávno dal Solembum v Teir-mu. Kočkodlak mu řekl: *Dobře poslouvej, řeknu ti dvě věci. Až přijde čas a budeš potřebovat zbraň, podívej se pod kořeny stromu Menoa. Pak, když už se všechno bude zdát ztracené a nebudeš mít dostatek sil, jdi ke skále Kuthian a vyslov své jméno, abys otevřel Pevnost duší.*

Slova o stromu Menoa byla pravdivá. Eragon pod ním našel zářocel, kterou potřeboval na výrobu svého meče. Teď se v něm rozhořela zoufalá jiskřička naděje, když přemýšlel nad druhou kočkodlakovou radou.

Pokud jsem někdy nebyl dostatečně silný a pokud se někdy vše zdálo ztracené, pak je to právě teď, usoudil. Přesto stále neměl ani ponětí o tom, kde nebo co je skála Kuthian nebo Pevnost duší. Svěho času se na to ptal Oromise i Aryi, ale ani od jednoho z nich nedostal odpověď.

Eragon zapátral myslí a prohledával tábor, dokud nepocítil osobitý dotyk kočkodlakovy mysli. *Solebume, řekl, potřebuji tvou pomoc! Prosím, přijď do mého stanu.*

Po chvíli ucítil kočkodlakův neochotný souhlas a přerušil spojení.

Pak seděl sám ve tmě... a čekal.

SLABÉ A NEURČITÉ NÁZNAKY

Už uběhlo víc než čtvrt hodiny, když se vstupní dílec Eragonova stanu pohnul a dovnitř se téměř neslyšně protáhl Solembum. Žlutohnědý kočkodlak prošel kolem Eragona, aniž by na něj pohlédl, vyskočil si na jeho lůžko a uvelebil se v příkrývkách, kde si začal lízat kůži mezi drápy na pravé tlapě. *Nejsem pes, abych přiběhl na zavolání, Eragone,* řekl mu, ale přitom se na něj doposud ani nepodíval.

„To jsem si nikdy nemyslel,“ odpověděl Eragon. „Potřebuji tě, velmi naléhavě.“

Hmm. Škrábání Solembumova jazyka zesílilo, když se zaměřil na kožený polštářek na své tlapě. Tak mluv, Stínovrahu. Co chceš?

„Počkej chvíličku.“ Eragon vstal a přešel k tyči, kde visela jeho lucerna. „Rozsvítím,“ varoval Solembuma. Pak vyřkl slovo ve starověkém jazyce a na knotu lucerny vyskočil plamének, který zaplnil stan teplým, poblikávajícím světlem.

Eragon i Solembum museli přimhouřit oči, než přivykli změně osvětlení. Když už byla záře snesitelná, Eragon se posadil na stoličku kousek od lehátka.

Zmátlo ho, když zjistil, že ho kočkodlak sleduje ledově modrýma očima.

„Neměly předtím tvoje oči jinou barvu?“ zeptal se.

Solembum jednou mrknul a barva jeho očí se proměnila z modré ve zlatou. Pak si znovu začal mýt tlapku. *Co chceš, Stínovrahu? V noci se mají věci dělat, ne sedět a tlachat o nich.* Špička střapatého ocasu mu zacukala ze strany na stranu.

Eragon si nervózně olízl rty, rozrušený jiskřičkou naděje, která v něm předtím zahořela. „Solebume, jednou jsi mi řekl, že když se vše bude zdát ztracené a nebudu mít dostatek sil, měl bych jít ke skále Kuthian a otevřít Pevnost duší.“